SPORTIVII ȚĂRII — MODEL DE COMPORTARE ÎN ARENĂ ȘI ÎN VIAȚĂ

„Tuturor sportivilor noștri — și în primul rînd celor fruntași — li se cere să fie un model și un exemplu de urmat în toate privințele, să dea dovadă de un profund sentiment al responsabilității și de o înaltă conștiință patriotică, răspunzînd cu demnitate, prin rezultate valoroase, condițiilor de care se bucură în țara noastră, dragostei și prețuirii cu care sînt înconjurați de masele iubitorilor de sport".

NICOLAE CEAUȘESCU

LA COTE MEREU SUPERIOARE, ÎN CONDIȚII TOT MAI BUNE...

— De vorbă cu Adrian GOREAC, antrenorul lotului feminin de gimnastică —

Cu o remarcabilă constanță, școala românească de gimnastică se afirmă pe plan mondial prin performanțe de valoare ridicată, unanim apreciate. Strălucitele succese obținute la Jocurile Olimpice, campionatele mondiale sau europene sînt, deopotrivă, rezultatul talentului sportivelor de frunte ale țării, muncii asidue depuse zi de zi la antrenamente, excelentei dotări materiale de care beneficiază gimnastica românească. Pe marginea acestui ultim aspect am avut o discuție cu antrenorul coordonator al lotului reprezentativ feminin, prof. ADRIAN GOREAC.

— Este un fapt incontestabil — ne spune interlocutorul — că rezultatele remarcabile pe care le-am obținut în ultimii ani n-ar fi fost posibile fără o dotare materială bună, în unele cazuri la cel mai înalt nivel. Mă gîndesc, în primul rînd, la cele două centre-etalon ale gimnasticii noastre feminine, cele de la Deva și Onești, care dispun de condiții excelente de antrenamente și pot face față solicitărilor, atît ale gimnastelor de mare performanță, cît și ale celorlalte grupe aflate în procesul de pregătire. **Practic, atît la Deva cît și la Onești se află concomitent în pregătire sute de gimnaste. Nu putem omite apoi faptul că și în Capitală — mai ales la Dinamo și Clubul sportiv școlar nr. 2 — gimnastica feminină beneficiază de o bază materială optimă, iar în alte orașe ale țării, cum ar fi Ploiești, Bacău, Sibiu, Focșani, Baia Mare, se manifestă mult interes din partea organelor competente pentru ca gimnastica să aibă asigurat cadrul organizatoric și material necesar obținerii unor performanțe de vîrf.**

— Ce ne puteți spune despre posibilitățile pe care le au antrenorii de a-și desăvîrși în permanență pregătirea profesională, de a fi la curent cu tot ce se întîmplă în gimnastica mondială ?

— **M-aș referi mai întîi la o inițiativă deosebit de utilă a federației. Antrenorii sau arbitrele care se deplasează peste hotare, la competiții de amploare, sînt invitați să-și împărtășească impresiile cu ocazia unor competiții interne care reunesc un mare număr de antrenori și tehnicieni** (cum s-a întîmplat, nu de mult, la Buzău). **Toți** cei ce lucrează în gimnastică au astfel prilejul să afle cele mai proaspete noutăți din întreaga lume. Prezența noastră, a antrenorilor de lot, la cele mai mari întreceri este materializată, de regulă, prin filmarea exercițiilor, casetele video fiind apoi prezentate atît antrenorilor interesați, cît și sportivelor.

— Ce altceva ați dori să mai subliniați privind sprijinul acordat gimnasticii ?

— **Îmi face plăcere să menționez că, la Deva, lotul reprezentativ feminin se bucură de o atenție specială din partea organelor locale de partid și de stat, care urmăresc îndeaproape pregătirea școlară și sportivă a celor mai bune gimnaste ale țării. De asemenea, organele competente ale Ministerului Educației și Învățămîntului acordă sprijinul necesar tuturor centrelor din țară.**

Constantin MACOVEI

Cele două fete de... aur și argint, Mariana Trașcă și Titie Țăran cu care oamenii muncii din secția Turnătorie a Întreprinderii „23 August" se mîndresc. Și nu numai ei...

AUR ȘI ARGINT OLIMPIC ÎN SECȚIA TURNĂTORIE...

Miercuri spre seară, pe bazele sportive ale „Metalului", clubul sportiv al marii întreprinderi bucureștene „23 August", pe terenurile în aer liber nu mai rămăseseră decît cîțiva amatori de mișcare, întîrziați. Se vedea, după cheful aproape stins de a mai alerga după mingea de tenis sau fotbal, că zăboviseră mai mult decît trebuia. În clădirea clubului, în sălile de forță, desigur, își făceau simțită prezența performerii, iar la debarcader era animație. În preajma clădirii, însă, mai mulți tineri în haine de lucru trebăluiau de zor. Cine erau ? „Sînt muncitori din secția Turnătorie, de la întreținere — *ne spune maistrul* Șt. Gheorghiu, *secretarul Comitetului de partid al sus-numitei secții de la „23 August", care-i însoțea* —, strungari, electricieni, lăcătuși, frezori etc. acum cu toții meseriași... constructori aici la debarcader, la care după-amiaza dăm o mînă de ajutor să-l facem mai bun pentru pregătirea fetelor noastre din secție, canotoarele". *Cînd au auzit că tocmai despre colegele lor de la Turnătorie am vrea să vorbim, „constructorii" au făcut cerc în jurul nostru...*

Toți le știau bine pe eroinele de pe lacul Casitas, pe olimpicele de aur și argint, Titie Țăran *din echipajul de aur 4+1 vîsle, pe* Mariana Trașcă *și* Lucia Sauca, *din echipajul de argint 8+1, ca și pe multe alte valori actuale și de perspectivă care se formează în laboratorul antrenorului emerit* Stelian Petrov, *la Metalul, cu concursul unor* „entuziaști susținători ai activității sportive cum sînt *ing. Ștefan Bujoreanu,* directorul fabricii de piese turnate și forjate a întreprinderii și președintele secției de canotaj, sau ing. *Petre Țapu,* șeful secției Turnătorie, unde sînt angajate Titie și Mariana". *Cînd i-am întrebat ce părere au despre ele ca sportive și ca oameni, interlocutorii noștri în salopetă ne-au răspuns la unison :* „Sînt fete minunate, harnice și destoinice, sociabile și populare, brave și în același timp modeste, cu mult respect față de colegii de muncă". *Iar ei, cei de la Turnătorie, care le sînt mai aproape și la locul de muncă, și la debarcader, au destule dovezi.* „Am rămas cu toții impresionați — *ne mai spune Șt. Gheorghiu* — cînd ne-am trezit cu „olimpicele" în secție chiar a doua zi după sosirea de la Los Angeles. N-au venit cu ifose de campioane, ci se vedea că ardeau de nerăbdare să arate mai întîi colegilor de la Turnătorie medaliile cucerite — care nouă ni s-au părut și mai strălucitoare pentru că erau ale fetelor care ne-au reprezentat în echipajele țării pe noi — și să ne povestească cum au luptat și cum au trăit acele bătălii, ce au simțit cînd au urcat pe podium și au auzit imnul nostru drag... Au povestit frumos și noi le-am ascultat emoționați și ne-am propus la rîndul nostru să le sărbătorim curînd, cu flori și vorbe din inimă, așa cum se cuvine". *Cuvintele interlocutorilor pornesc într-adevăr din inimă și fiecare se simte îndreptățit să intervină în discuție, cu o apreciere, cu o amintire din timpul pregătirilor fetelor pentru Olimpiadă, pregătiri la care cei mai adesea au fost martori.* „Colectivul nostru se mîndrește cu ele, cu performanțele lor sportive obținute printr-o muncă enormă", *spune frezorul* Ion Radu ; „Numai noi știm cît au trudit, în anii de pregătire olimpică, spre a ne face această mare bucurie. Veneam deseori după-amiaza la antrenamentele lor. Cîte eforturi pe lac sau în sala de forță ! Noi, bărbați tineri, încercăm să ridicăm uneori greutățile pe care trebuiau să le ridice ele la antrenamente. Nu reușeam nici pe sfert !", *adăuga electricianul* Gheorghe Pipoș. „Cum să nu ne mîndrim cu ele, cînd știm cu cîtă ambiție și perseverență s-au pregătit și au luptat — poate și cu gîndul la noi — acolo, pe lacul Casitas, și la cîte au renunțat în anii pregătitori pentru a se vedea pe podiumul olimpic ? Noi, după programul de muncă, mai mergeam și la distracții, ele la debarcader și la sala de forță, la club sau la lot", *completa strungarul* Marian Tuțu. *Iar lăcătușul* Marian Burcea *și zidarul-șamotor* Gheorghe Ivan *își aminteau cu emoție cum colegele lor, canotoarele, au lucrat alături de ei la construirea debarcaderului, cărînd tărgi cu beton pe care ei înșiși abia puteau să le urnească din loc : „Ce poate fi mai frumos, mai de laudă ?".*

Într-adevăr, am spune noi, ce poate fi mai frumos decît această superbă comuniune sufletească, această prețuire reciprocă și respect între tinerele sportive și colectivul muncitoresc de la „23 August" în mijlocul căruia unele dintre medaliatele olimpice au învățat cum să muncească și să trăiască, să deslușească drumul afirmării. Și poate că gestul spontan al sportivelor din secția Turnătorie de a aduce medaliile mai întîi colectivului lor de muncă n-a pornit numai din sentimentul datoriei împlinite, ci și din conștiința că și colectivul a contribuit într-un fel la ele...

Aurelian BREBEANU

În orele libere, multiplul campion olimpic și mondial, Ivan Patzaichin, se dovedește un tată grijuliu față de temele fiicei sale — elevă

DE PE PODIUMUL DE PREMIERE, PE PODIUMUL MUNCII ȘI VIEȚII

Ei, cei care ne fac să trăim, asemenea lor, la cea mai înaltă tensiune, cei care ne dau dreptul să ne bucurăm pentru izbînda, noua izbîndă a Tricolorului, ei, sportivii țării, cei mai buni dintre ei, eroii arenelor, ai marilor întreceri, pentru victoria cărora răsună imnul național pe toate meridianele și se înalță drapelul patriei pe înaltele catarge, revin acasă cu fruntea sus, reintegrîndu-se circuitului cotidian, prin trăiri, preocupări atît de simple, omenești...

Mulți dintre noi, să recunoaștem, am îndrăgit cu adevărat halterele în timpul Olimpiadei de la Los Angeles. Flăcăii noștri, semeți asemenea brazilor Carpaților, ne-au arătat, ne-au convins că și acest sport este frumos. Multele medalii, strălucitoarele medalii, ne-au făcut să-i prețuim mai mult pe **Nicu Vlad** sau **Petre Becheru**, pe ceilalți — pe **Andrei Socaci**, de exemplu. Cine-i acesta din urmă ? Un băiat abia trecut de 18 ani, născut în Alba Iulia, sportiv la Olimpia București, pentru care munca este — a aflat-o devreme ! — „brățară de aur" și în sport — la Los Angeles a primit „argintul" la cat. 67,5 kg, acum visează mai departe, mai sus adică —, dar și în viață. O dovedește ca muncitor, ca mecanic la Întreprinderea de articole de sticlărie din Capitală...

Cine nu-l știe pe **Stefan Rusu** ? Rădăuțeanul fără frică, acum un bărbat în plină maturitate, unul dintre cei mai mari campioni de la Dinamo București, este, totodată, un tată de familie exemplar. Ofițerul Rusu are trei copii, la care ține ca la lumina ochilor, Cornel, Florin și Cristian avînd, desigur, întreaga candoare a vîrstei lor (între 3 și 7 ani), dar visînd de pe acum să nu-și facă de rușine tatăl mîine, așa cum și părintele lor a știut să lupte, în marile arene ale lumii, cu cei mai puternici, pentru gloria sportului românesc, pentru faima tricolorului...

„Pe primul loc, România !". Reprezentanții, tinerii României. De 20 de ori s-au auzit aceste cuvinte la Los Angeles, sunînd solemn pentru toți cei prezenți, emoționînd o țară întreagă. O dată pentru **Elena Horvat** și **Rodica Arba**, două dintre fetele noii noastre flotile de aur. Fetele canotajului, un sport despre care știm încă atît de puțin... Cea dintîi dintre ele, Elena Horvat, nu putea să deosebească măcar rama de vîslă atunci cînd se nimerea prin Capitală și, în plină stradă, fiica de țărani cooperatori din Luizi Călugăra, comună băcăuană, era oprită de antrenorul Nicolae Gioga și întrebată de-a dreptul, la cei 18 ani ai tuturor posibilităților. „Nu vrei să faci sport ?" Fata zveltă — avea 178 cm și 64 kg — a răspuns afirmativ, plecînd la un drum greu, plin de renunțări, netemîndu-se de trudă, deși această trudă avea să însemne efort, renunțare, adesea izolare. Șase luni la (fostul) C.N.U., apoi o selecție pe țară, acces la clubul cu frumoasă firmă — Viitorul —, alături de, spre pildă, **Sofia Corban, Valeria Răcilă, Sanda Toma** sau **Olga Bularda**. Prin '79, Lili, cum îi spun prietenii, se afirma prima oară într-un „patru vîsle", pentru a trece din anul următor la Steaua, devenind cadru militar, împlinindu-se curînd, tot mai puternic : bronz la C.M. din 1981, cu Rodica Pușcatu-Arba în barcă, aceeași medalie la mondialele din '82, în echipajul de 4+1 rame, o treaptă mai sus un an mai tîrziu, din nou cu Arba, și cîștigarea concursului preolimpic. Pentru ca 1984 să reprezinte consacrarea. Elena Horvat și Rodica Arba, echipajul României de 2 rame au învins, mai întîi, cele mai bune „dublo-uri" ale lumii la regatele de la Duisburg și Lucerna, confirmînd apoi superb reala, incontestabila valoare, în arena olimpică... S-a întors Elena, asemenea colegelor ei de muncă (și ce muncă !) în ale canotajului, cu fruntea sus acasă, pentru a face primul drum la... ofițerul stării civile, acolo unde o aștepta un flăcău falnic, sportiv și el, la același club, rugbystul de mare talent **Costică Florea**, copil de muncitor, descoperit de Traian Doicu și cizelat la Steaua. Au fost de față cînd cei doi tineri au spus „Da !" — mai răspicat jucătorul de grămadă, abia șoptit, emoționată, fața zveltă, dar cu mușchi de oțel — și colegii de la Steaua (în frunte cu reprezentanți ai conducerii clubului militar), și prietenele din marea familie a acestui sport atît de dur, dacă vreți — **Valeria Răcilă, Rodica Arba, Sofia Corban, Anișoara Sorohan, Ecaterina Oancia**. Toate, sportive de aur, campioane olimpice, tinere care, la fel ca Elena Horvat-Florea, vor să devină studente, antrenoare, cetățeni demni ai patriei. Toate, crezînd că mai pot face mult pentru țară, pentru sportul românesc...

Aleargă de cînd se știe, din comuna Hudești, pe meleagurile Botoșanilor. E plecată pe drumul performanței la Suceava, pentru a se împlini la Bacău. **Doina Melinte** a muncit, și ea, pe rupte pînă a ajunge la laurii olimpici, pînă a deveni o vedetă, pentru că, spune chiar ea, într-un glas cu soțul-antrenor **Dorin Melinte**, „nu-i vorbă-n vînt că talentul e unu la sută inspirație, iar restul transpirație". Doina a știut să mai cîștige o cursă, de om, de cetățean, găsind vreme și pentru a învăța, pentru a ajunge și ceea ce e astăzi, dincolo de arenă : profesoară de educație fizică. Asemenea încă multor altora...

Ei, toți tinerii care ne-au reprezentat cu cinste la Los Angeles, s-au întors cu medaliile care le-au confirmat valoarea ca sportivi pentru a relua munca, învățătura, fiecare la locul său, cu gîndul de a fi la înălțime ca tineri ai societății noastre...

Geo RAETCHI